

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **T. K.**, zast. JUDr. Annou Romanovou, advokátkou AK Hradec Králové, náměstí 5. května 812, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. OAM-1007/ZA-ZA11-ZA15-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 20. 12. 2016 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřípustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobkyně namítala porušení správního řádu z průběhu správního řízení, a to §§ 3, 50, 52 a 68, čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Dublinského nařízení a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V doplnění žaloby pak uvedla svůj nesouhlas s vyhoštěním z ČR z důvodu toho, že přijela do ČR na základě schengenského víza vydaného Polskou republikou, v Bělorusku byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod. Byla členkou ligy na ochranu lidských práv a podepisovala zakladatelský dokument ligy, založené v západní oblasti Grodna. Následně došlo k jejímu pronásledování úřady a pro svoji politickou angažovanost v nevládní organizaci byla diskriminována. Byla pozbavena části majetku a úřady jí sdělily, že jde o represí za ochranu lidských práv a svobod a za angažovanost. S nesouhlasem za takové potrestání se obrátila na prokuraturu, vrchní soud, policii a místní samosprávu, o čemž předkládá soudu důkazy a má za to, že splňuje podmínky § 12 písm. a) zákona o azylu, ale i § 14, když ČR je demokratickým státem a je důvod pro poskytnutí humanitárního azylu z výše uvedených důvodů. K rozhodnutí o příslušnosti Polské republiky v dané věci pak poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu, které připomíná nutnost zkoumat v obdobných věcech i to, zda ve státě, kam má být žadatel předán, neexistují systematické nedostatky v azylových řízeních, a to ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobkyně tvrdí, že v takovém případě jí hrozí vážná újma, je vyššího věku a v důsledku svého politického pronásledování již v Bělorusku prožila značné trauma, pokud jí ČR nevyjde vstříc, zažije velké zklamání v tom smyslu, že jí nechce nikdo pomoci. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobkyně soudu předložila svazek příloh v ruském jazyce.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 10. 2. 2017, žádosti vyhověl, s odůvodněním žádosti žalobkyně, směřující k osobní účasti na jednání soudu.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 6. 2. 2017 reagoval na žalobní námitky žalobkyně, uvedl, že tyto nepovažuje za oprávněné. Odkázal na obsah správního spisu i samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Uvedl, že námitky porušení správního řádu a mezinárodních předpisů jsou obecného charakteru, neopřené o žádnou konkrétní skutečnost či právní argumentaci a žalovaný je tak nepovažuje za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Zde žalovaný připomíná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 a ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 Azs 244/2004. K námitce o nevyužití čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný uvedl, že ČR sice má možnost posoudit danou žádost, toto však závisí zcela na jeho správním uvážení a připomíná rozhodnutí KS Praha ze dne 6. 3. 2015, kdy pod čj. 49 Az 18/2015 soud jasně stanovil, že k diskrečnímu oprávnění, jehož se žalobci dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, rozhodujícímu o přemístění žadatele, je dána možnost si dle svého vlastního uvážení nechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, proto není užití tohoto institutu vynutitelné, a to ani soudní cestou. V tom se uvedené ustanovení liší od čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení. V situaci, kdy členský

stát toto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu takovou okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Námitka nevyužití čl. 17 je tedy nedůvodná. Rozhodnutí žalovaného je opřeno o bezprostředně závazné Nařízení Evropského parlamentu a Rady, netrpí nezákonností či nepřezkoumatelností a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 27. 3. 2017 soud připomněl, že s ohledem na skutečnost, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným hodnocena jako nepřípustná, řízení bylo zastaveno a byla vyslovena příslušnost Polské republiky pro věcné projednání žádosti žalobkyně, považoval soud za nadbytečné provádět písemný překlad žalobkyní předložených dokumentů. Tyto byly v potřebném předstihu předloženy soudem ustanovené tlumočníci s žádostí o provedení konstatování jejich stručného obsahu. Tlumočnice soudu při jednání předložila přehled jednotlivých listin a soud konstatoval, že se jedná o oznámení žalobkyně, kterými se v Bělorusku obracela na Prezidentskou kancelář, prokuraturu, Vrchní soud Běloruské republiky, prezidenta Lukašenka, Komisi pro ochranu lidských práv Sněmovny národů Běloruské republiky, Ministerstvo vnitra Běloruské republiky, Ministerstvo bytového a komunálního hospodářství Běloruské republiky, jakož i listiny, kterými jí dotčené orgány odpovídaly na její podání. Soud konstatoval stručný obsah listin. Žalobkyně vypověděla, že pochází ze západní části Běloruska, kousek od hranic s Polskem a všude se tam pohybuje velké množství Poláků. V r. 2001 byla v ČR se synem, předložili mnoho dokladů o Lukašenkových represích, podklady se potvrdily. Synovi zde tenkrát rozbili hlavu lidé z Běloruska. Běženci hovoří o tom, že pokud jsou lidé vráceni do Polska, není jim tam vyhověno, ve správním systému země je hodně Poláků, kteří znají její situaci. Byla by ráda, aby mohla žádat o azyl v České republice, i se synem, při pohovoru byla ve velmi vypjaté situaci, bolela ji noha, pak se zjistilo, že je zlomená. Ptala se, co je to ten Dublin asi třikrát. K dotazu, zda je složitější v Bělorusku získat české vízum, žalobkyně uvedla, že hlavní problém je časový, trvá to déle a ona byla v časové tísní, stále jí někdo volal a syn jí řekl, aby se už domů nevracela. V Polsku nepožádala o azyl, protože vyrůstala mezi běloruskými Poláky, tuto zem proto nepovažuje za cizinu. Žalobkyně je přesvědčena, že v její věci mělo být v ČR rozhodováno meritorně, má vážné obavy, že v Polsku nebude její věc projednána objektivně, jde o sousedící státy, mezi nimiž je oboustranná migrace a existuje osobní zaujatost úřadů vůči Běloruské republice a jejím občanům. Žalobkyně setrvává na závěrečném návrhu, účtuje náhradu nákladů právního zastoupení. Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že správní orgán nebyl seznámen s dnes konstatovanými doklady, proto se k nim nemůže vyjádřit, nemohl však zkoumat podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť nerozhodoval ve věci samé, ale pouze o příslušnosti Polské republiky. Ta je považována za bezpečnou zem původu, v níž státní moc dodržuje zákony a právní předpisy a je rovněž povinna objektivně a nestranně posoudit žádost žalobkyně. Samotné posouzení žádosti může probíhat v přísnějším režimu, to však neznamená azylově relevantní nelidské či ponižující zacházení, o takových případech není nic známo. Je proto navrhováno zamítnutí žaloby, žalovaný nežádá náhradu nákladů řízení.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany správnímu orgánu dne 1. 12. 2016 následující údaje – je státním příslušníkem Běloruské republiky, vlastní cestovní doklad, platný do 21. 9.

2026, běloruské národnosti. Je křesťanského vyznání, jako politické přesvědčení uvedla pronásledovanou nevládní organizaci běloruská liga pro lidská práva od r. 1999, která asi již neexistuje. Je rozvedená, syn M, nar. ..., žije ve V. Do ČR žalobkyně cestovala přes Brest a Varšavu. Má uděleno polské vízum do 1. 12. 2016. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu sdělila, že sama neví, co po nich stát chce, ona i syn jsou pronásledováni. Vše začalo v r. 1993 soudem kvůli majetku mezi sourozenci. Po rozvodu rodičů zůstala u babičky, o majetek se hlásily děti matky a soud dům rozdělil. Postupně došlo na další problémy, přišla o práci. Problémy dělal soudce, který nebyl místní, lidé přicházeli o právo na bydlení, stav se vyhrotil v r. 1999. Žalobkyně začala pracovat v organizaci pro lidská práva, protestovala proti tomu, že přišla o majetek. Lukašenko vydal výnos k otázce bydlení, ona sama kvůli problémům s bydlením odjela na Národní shromáždění do Minsku, mluvila s poslankyní, posléze se jí podařilo privatizovat svoji část bytu. Zbývající část ale získat nemohla. Byli neustále vystaveni represím, byla snaha, aby syn nemohl řádně studovat, byla snaha konstruovat to, že mluví sprostě. Žalobkyně podala na soudce trestní oznámení, ale nepodařilo se s ním započít řízení, proto odjeli tenkrát do ČR. Stát okrádá lidi a zabírá jim majetky, záminkou byla účast na mítincích, po návratu z ČR je opět začali pronásledovat, museli se přestěhovat do Gomelské oblasti. Syn tam studoval, čtyři roky byla situace dobrá, poté je začali pronásledovat, zastavilo se vyplácení dětských a sociálních přídavků, aby bylo synovi znemožněno studovat. Žalobkyně se kvůli tomu obracela na vyšší instance, chtěla si promluvit s prezidentem, ale nebylo možné se k němu dostat. Obracela se na různé úřady, nahrávala si i jednání s úředníky, ale tam se porušují veškeré zákony. V průběhu pohovoru týž den žalobkyně uvedla, že byla ve špatném psychickém stavu, ve Varšavě přemýšlela a rozhodla se přijet sem požádat o azyl, neví, zda udělala dobře, měla polské vízum. Neví, co má dělat, ještě musí přemýšlet. Doma byla vystavena velkému tlaku, má polské schengenské vízum. Musela se přestěhovat do Minska ke známým, neustále jí někdo volal a neměla čas vyřídit si české vízum. Neví, proč je vystavena takovým represím, má již svůj věk, je to pro ni těžké, chce žít v klidu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu

nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny, a proto na ni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové její rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí

sourozenci, proto v jejím případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Žalovaný konstatoval na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně, že byla dne ..., kdy podala žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelkou schengenského víza č. ..., vydaného Polskou republikou dne 21. 10. 2016 v Grodno, s platností ode dne ... do dne ..., počtem 5 dní pobytu a jednorázovým vstupem, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci. V případě jmenované je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. V dalším pak žalovaný zkoumal, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel přitom z následujícího podkladu – Informace OAMP Polsko – Azylový systém – řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém, ze dne 20. 9. 2016, který uvádí, že právním základem řízení o mezinárodní ochraně v Polsku je Zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. června 2013 a Zákon o cizincích ze dne 12. prosince 2013, podaná žádost se postupuje Ředitelství Cizineckého Úřadu, které je odpovědné za celé řízení v prvním stupni. S žadatelem je prováděn pohovor, vedený v mateřském jazyce, je prováděn s ohledem na zdravotní stav žadatele, pohlaví, či s ohledem, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupin zranitelných osob. Ředitelství pak informuje žadatele o seznamu nevládních organizací, žadatelé jsou registrováni v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči či školní vzdělávání. V Polské republice je dále 9 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, doba zajištění je maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. O případném odvolání žadatele rozhoduje Uprchlíká rada ve tříčlenné komisi, tato musí vydat rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů, odvolání má odkladný účinek. Proti rozhodnutí komise je možná žaloba ke krajskému soudu a mimořádný opravný prostředek lze podat k Nejvyššímu správnímu soudu. V této souvislosti dále žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobce na území Polské republiky dne 7. 12. 2016. Žalovaný posléze na str. 4 rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016 odůvodnil, že Polská republika není státem, o němž by Evropská unie prostřednictvím svých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku vydala jakékoliv závazné rozhodnutí pro členské země EU či Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání

žadatelů o mezinárodní ochranu, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný dále připomíná, že aktuálně např. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán zodpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Newyorského protokolu z r. 1967, vydal stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, o Polské republice však žádné takové stanovisko vydáno nebylo, neboť se jedná o zem Evropské unie, dodržující právní předpisy a lidská práva, ratifikující a dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv vykonávají dohled. Polská republika je konečně zemí, která přijímá ročně tisíce žádostí uprchlíků o udělení mezinárodní ochrany, tento fakt jistě svědčí o tom, že tito z tamního azylového systému nemají žádné obavy.

Podle čl. 18 nařízení je pak členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě výše uvedeného žalovaný uzavřel, že Polská republika je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na vydané vízum Polskou republiku žalobkyni a dobu jeho trvání, je Polská republika státem, příslušným pro věcné projednání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat a Polská republika se vyjádřila kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobkyně i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Polská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu meritorně. Žalobkyně se může s případnými problémy obrátit

na polské policejní nebo jiné státní orgány. Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Polské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů. Žalobkyně pouze obecně uváděla, že z určitých skutečností dovozuje, že by v Polské republice nemusela být její žádosti věnována patřičná pozornost, myslí si, že Poláci obecně Ukrajincům mezinárodní ochranu neudělují a poukazovala na to, že vyrostla v pohraničí a Polsko pro ni není cizinou, kde by chtěla žádat o mezinárodní ochranu. Takový názor však nemůže být důvodem k jakémukoliv zohlednění případného nerespektování Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, které postup pro případ žalobkyně ve svých člancích, jak uvedeno shora, jasně a závazně precizuje. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, žalovaný shromáždil, dle přesvědčení soudu, dostatečné podklady pro učiněné závěry a soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. Krajský soud se za daného stavu věci nemohl zabývat námitkami žalobkyně o tom, že je přesvědčena, že její žádost měla věcně posoudit Česká republika, vzal v úvahu žalobkyní předložené listiny, ale neprováděl je jako věcné důkazy, neboť byl přesvědčen, že žalovaný rozhodl správně o aplikaci bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a žalobkyní předložené materiály se jednoznačně vztahují k věcnému posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K otázce diskrečního oprávnění, daného čl. 17 nařízení č. 604/2013 pak soud plně odkazuje na vyjádření žalovaného, viz shora, s nímž souhlasí.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobkyní, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval. Odměna právního zastoupení žalobkyně advokátem, ustanoveným soudem, byla řešena samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. březen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně